

Ступа з водою

Марія Козиренко

I

Він за все своє життя багато разів бачив сліпий дощ, точніше, навіть не бачив, а дивився на нього. Звичайна собі вода, з підвищеним рівнем рН і домішками бозна яких винаходів хімічної науки. Бували й прості, "зрячі" дощі: вода промочувала його ноги, билася холодними краплями об чорну парасольку або капюшон куртки й похилені плечі, стікаючи на джинси й ті ж таки промочені вже ноги. Дощ досить часто ходив містом разом із ним. Саме завдяки ньому дощ міг заходити до магазинів і будинків; дощ часто бував у нього вдома.

II

Взимку дощ обростав білою вовною...

III

Він мав двох друзів. Із них трьох один був бабієм, один — свідомо нереалізованим музикантом, один мав повністю математичний склад розуму й філологічну душу; один хронічно не мав коханої дівчини, один хронічно мав, але різних, один також мав різних, але, зрештою, зупинився; один з них був сином кандидата у президенти, один не хотів нічого знати про свого батька, один відростив собі бороду, як у тата; двоє з них були євреями (різною мірою).

IV

На початку життя — все має бути прекрасним. У середині життя — все прекрасне. Наприкінці життя — все мало бути прекрасним. Нічого нового... Просто не було зайвим нагадати.

V

Миттеві маленькі веселки, народжувані стікаючими з листків краплями дощу! Не ріденькі несміливі мокрі цятки — стіна сонячної води!!!

Але він за все своє життя багато разів дивився на сліпий дощ.

VI

Його життям керував розум. Цілком чоловічий, цілком логічний і безпристрасний. Механічно точний, як японський годинник на лівій руці. Математично вивірений, як два плюс два — нуль.

Дощ — це вода.

VII

"Моя розумниця" — це: 1) собака, який приніс кинуту паличку;
2) комп'ютер, який нарешті спромігся виконати потрібну операцію;
3) свій варіант.

VIII

Він пив каву з прямокутної чашки й дуже мало їв.

Чималий шар пилу рівно вкривав собою підвіконня його кімнати й ті речі в ній, до яких він не відчував хоча б найменшої симпатії, або ж на які просто не звертав уваги, щоб врешті помітити їх абсолютну непотрібність і викинути геть. Часом друзі лишали на пилу сліди свого перебування: крихти, чайні калюжки, обгризені кулькові ручки, листки з недоведеними теоремами і недорозв'язаними задачами, відбитки вказівних пальців на моніторі ком'ютера.

Друзі — це добре.

IX

З дитинства він мав звичку мити за собою посуд. Вода з крану жодного разу не нагадала йому про дощ.

X

У вікно другого поверху, на якому він жив, ніколи ніхто, окрім дощу, не стукав.

Одного разу він прокинувся серед ночі від грому. Блакитно-електричний спалах блискавки пробився крізь опущені жалюзі, кинувши півсекундні тіні. Грім, стоячи на землі, пробивав кам'яними кулаками небо. Черепахи, призначені тримати на панцирях землю, поволі розповзалися в різні боки, кожна до свого моря (чи болота), а чорти розмішували багнюку в найглибших калюжах міста і навіювали підступні думки синоптикам.

Вода прагнула злитися з людьми, тобто поволі розчинити їх у собі.

Відтоді він не боявся грози.

XI

Уміння плакати — дуже важливе для людини. А одного разу в дитинстві він бачив, як плакав собака.

XII

По вулиці йшов чоловік і водив перед собою тонким металевим ціпком; пильно, нікому крім нього не відомим посліпом вдивлявся у світ і саме тому міг як завгодно довго дивитися на сонце... єдине сонце, яке знала ця людина — було теплим.

XIII

Він стояв і дивився. Небо, ховаючи у собі тони води, як завжди, було над ним. Він мав

два варіанти: подивитись на небо чи у нього. Обрав, звісно, третій — просто досягнути його (просто?).

XIV

Теоретично, на місці цих літер мав бути якийсь приблизно логічний кінець чи щось подібне. Практично на місці очікуваного кінця маємо ці літери. І нічого окрім...

Спочатку був Дош, а Дош у Бога був, і Бог був Дош.